

STRONNICTWO PRACY – informacje.

Na początek zaznaczmy, że Stronnictwo Pracy (SP) nie ma nic wspólnego z lewacką Unią Pracy, ani z nacjonalistycznym Stronnictwem Narodowym. Stronnictwo Pracy jest przyzwoitą chrześcijańską demokracją z korzeniami przedwojennymi.

SP – część historyczna

Partia polityczna STRONNICTWO PRACY powstała podczas kongresu zwołanego w dniu 10.X.1937r. z połączenia m.in. Chrześcijańskiej Demokracji, Narodowej Partii Robotniczej, Związku Hallerczyków oraz wielu innych pomniejszych ugrupowań o obliczu chrześcijańsko – społecznym i narodowym. Lecz rodowód sięga 1920r. kiedy to na Kongresie Chrześcijańskiej Demokracji powołano Chrześcijańsko – Narodowe Stronnictwo Pracy. Powołanie do życia SP w 1937r. miało charakter opozycyjny wobec sanacji i powoływało się na społeczną Doktrynę Kościoła Katolickiego oraz zapowiadało łączenie społeczeństwa wokół wartości i kultury chrześcijańskiej oraz opowiadało się za państwem o ustroju demokratyczno-parlamentarnym. Koncepcja powołania do życia SP powstała na naradzie w Morges w Szwajcarii (miejsce zamieszkania I. Paderewskiego w dniu 15 i 16.02.1936 r.) z Inicjatywy Ignacego Paderewskiego, gen. J. Hallera, gen. W. Sikorskiego, W. Korfatego, a celem uczestnictwa aktywnego w tej organizacji partyjnej było dążenie do obalenia rządów sanacyjnych bądź znaczącego uczestnictwa w rządzeniu Polską. Narzędziem realizacji planów konsolidacji miał być powołany na naradzie w Morges tajny Związek Odrodzenia Rzeczypospolitej, kierowany przez gen. W. Sikorskiego, który miał organizacyjnie zabezpieczać proces konsolidacji. Wybijały się, ośrodek warszawski ZOR, na czele z Ryszardem Świętochłowskim, ks. Józefem Kaczyńskim i Feliksem Młynarskim oraz małopolski obejmujący Kraków i Lwów, gdzie czołową rolę odgrywał gen. Marian Kukiel. W polityce zagranicznej SP przyjmowała koncepcję sojuszków z krajami Europy Zachodniej (zwłaszcza z Francją) jako przeciwwagę wobec polityki Niemiec i ZSRR.

Na Kongresie Zjednoczeniowym 10.10.1937r. na Prezesa SP wybrano Wojciecha Korfatego a przewodniczącym Rady Naczelnej został gen. J. Haller. Obradami przewodniczył Karol Popiel. W Kongresie Zjednoczeniowym SP brali udział działacze Chrześcijańskiej Demokracji Polskiej Partii Narodowo-Radykalnej, Związku Hallerczyków i innych organizacji z owacyjnie przyjmowanym generałem Józefem Hallerem na czele, działacze Chrześcijańskich Związków Zawodowych, Zjednoczenie Zawodowe Polski, przedstawiciele związków młodzieży obu partii, Katolickiego Towarzystwa Polek, kierowanego przez Elżbietę Korfantową, Chrześcijańskich Uniwersytetów Robotniczych oraz grupa wybitnych osobistości związanych z Frontem Morges, wśród nich: były Prezydent Rzeczypospolitej Stanisław Wojciechowski, Stanisław Grabski, gen. Marian Kukiel, Adam Reniker, Feliks Młynarski i wielu innych. Solidarność z uchwałami zjazdu w odniesieniu do SP zgłosiły Związek Podoficerów Rezerwy, Związek Oficerów Rezerwy, Stowarzyszenie Dowborczyków, Stowarzyszenie Powstańców i byłych żołnierzy oraz "Sokół". Tworzące się z SP zgromadziło na tyle

liczny i na tyle wykwalifikowany politycznie zespół ludzi, iż mogło z nadzieją patrzeć w przyszłość. W takiej też tonacji przebiegał Kongres. Uchwalono na nim program i stamtąd stronnictwa oraz wybrano władze naczelne. Do Rady Naczelnej SP weszło 30 osób z dawnej NPR i ChD i 15 ze Związku Hallerczyków i 5 osób z pozostałych łączących się w SP grup politycznych. Prezesem Rady Naczelnej został j/w gen. J. Haller, a wiceprezesami płk. Izydor Modelski (Związek Hallerczyków),

Kazimierz Beyer (ChD), Ignacy Sikora (NPR). Do Rady weszli Hugon Hanke i Zygmunt Cardini z ChZZ oraz spora grupa wpływowych działaczy ZZP: Leon Leśniewski, Walenty Malinowski, Stanisław Ratajczak, Antoni Antczak, Stefan Brzeziński, Stefan Kulczyński, W. Konieczny, F. Rochowiak, J. Mańczak co dało asumpt Popielowi do wyrażenia na Kongresie nadziei na przyszłe zjednoczenie obu central partii Związku Hallerczyków w jeden organizm polityczny co z godnie z przewidywaniem się zrealizowało.

Praca w SP w latach 1938 i 1939 ograniczała się do krytyki rządu sanacyjnego głównie prowadzonej polityki przez J. Becka, w stosunku do Niemiec a szczególnie do Anszlusu i Czechosłowacji.

Także polityka wewnętrzna prowadzona przez rządy sanacji była krytycznie przyjmowana przez działaczy SP i innych. W związku wielu polityków, którzy publicznie krytykowali rząd sanacji zmuszeni byli do ucieczki z kraju, np: W. Korfanty, W. Witos. Dlatego SP zarządzał Karol Popiel, gdyż W. Korfanty w obawie przed aresztowaniem uciekł z kraju. Nowo powstałe SP spotkało się z poparciem ze strony Kościoła. Tuż po Kongresie prezes RN SP został przyjęty przez kard. Aleksandra Kakowskiego oraz bp. Antoniego Szlagowskiego, który celebrował Mszę Świętą poprzedzającą Kongres. Arcybiskup Adam Sapieha przyjął na audiencji 23.10.1937r. Popiela i Modelskiego, kiedy poparł SP a organ Kurii Krakowskiej „GŁOS NARODU” artykułami księdza Jana Piwowarczyka wyrażał zadowolenie z powstania SP. Z aprobatą innych biskupów spotkali się też działacze SP.

Z chwila wybuchu II Wojny Światowej i po śmierci Prezesa SP Korfantego czołowi działacze SP wyemigrowali przez Rumunie do Francji, gdzie po objęciu gen. W. Sikorskiego, naczelnego wodza Armii Polskiej, a odbyło się to 28.09.1939r. i mianowano zaufanych ludzi generała. A byli to gen. Marian Kukiel, płk. Izydor Modelski i płk. Aleksander Kędzior na czołowe stanowiska. W ten sposób gen. Sikorski przejął wyłączną kontrolę nad Wojskiem Polskim. Następnie Rada Ambasadorów zwróciła się do Prezydenta internowanego w Rumunii Ignacego Mościckiego o mianowanie Władysława Raczkiewicza na stanowisko prezydenta Polski, co też internowany Prezydent uczynił 30.09.1939r. Ostatecznie tego samego dnia Ambasada Polski w Paryżu ogłosiła, że nowo mianowany Prezydent powierzył dowódcy naczelnemu Wojska Polskiego we Francji gen. Władysławowi Sikorskiemu funkcje premiera i ministra spraw wojskowych. Na gruncie nadal obowiązującej konstytucji z kwietnia 1935r. Prezydent miał prawo odgrywania samodzielnej roli politycznej, co mogło zagrozić prymatowi

politycznemu gen. Sikorskiego w przyszłości. Toteż na wniosek Strońskiego "Front Morges" podjął akcję w rezultacie której Prezydent zadeklarował wykorzystywanie swoich uprawnień jedynie w porozumieniu z Premierem. W Rządzie gen. Sikorskiego SP reprezentował gen. J. Haller jako minister i Karol Popiel jako Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej. Od stycznia 1940 r. działa już Rada Narodowa jako ciało doradcze pod przewodnictwem Ignacego Paderewskiego. Podczas okupacji niemieckiej w Polsce SP wspierało AK wysyłając tam swoich żołnierzy. W 1941-1942 po aresztowaniu działaczy SP działalność osłabła lecz współpracując wspólnie z Unią Jerzego Brauna (organizacja podziemna) doprowadzono do akcesu jej członków do SP. Od tego momentu tzw. Wojsko Unijne "Krybara", które z czasem stały się częścią składową AK i brały udział w Powstaniu Warszawskim. Po II Wojnie Światowej komuniści dopuścili na krótko SP do działalności politycznej w kraju z PSL-em S. Mikołajczyka i te organizacje stanowiły opozycję ograniczoną politycznie i administracyjnie a także poprzez aresztowania działaczy. Z tej też przyczyny Zarząd SP 18.07.1946r. podjął decyzję o zawieszeniu swojej działalności do czasu zaistnienia swobody politycznej, część działaczy wyjechała m.in. K. Popiel.

Otworzyli oni strukturę SP na emigracji i współtworzyli Europejską oraz Światową Unię Chrześcijańskiej Demokracji. Komuniści podobnie jak Niemcy zaczęli mordować patriotów w tym i działaczy SP, takim przykładem może być zamordowany w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie męczennik ks. Zygmunt Kaczyński.

Do 1989r. SP działało wyłącznie na emigracji, dopiero 12.02.1989 powołano Tymczasowy Zarząd Główny SP z mec. Władysławem Siłą Nowickim jako Prezesem, który 15.02.1989 r. poinformował Sejm RP o reaktywowaniu SP. Mec. W. Siła Nowicki miał trzykrotnie wydaną przez Sądy PRL karę śmierci za działalność patriotyczną.

Po śmierci mec. W. Siły Nowickiego na stanowisko Prezesa SP wybrano prof. Zbigniewa Wrześcińskiego.

Prof. Wrześciński jest wieloletnim pracownikiem naukowo-dydaktycznym Politechniki Warszawskiej. Pracował też w Instytucie Pojazdów Mechanicznych i Transportu Wojskowej Akademii Technicznej im. Jarosława Dąbrowskiego w Warszawie. Adiunkt w Instytucie Mechaniki i Poligrafii Wydziału Inżynierii Produkcji PW. Wykładowca termodynamiki oraz balistyki wewnętrznej broni lufowej i rakiet. Jest autorem podręcznika akademickiego Termodynamika (I wydanie w 2002, II wydanie poprawione i rozszerzone w 2008. W 2013 uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie mechaniki, w specjalności termodynamika.

Zespół problemowy SP ds. służb mundurowych